ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 39468/06
που κατατέθηκε από τον V.M.
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 9 Οκτωβρίου 2008 σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*
Χρήστο Ροζάκη,
Anatoly Kovler,
Elisabeth Steiner,
Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens, *δικαστές,*
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2006,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κύριος V.M. , είναι Αλβανός υπήκοος ο οποίος γεννήθηκε το 1974. Κρατείται επί του παρόντος στις φυλακές της Λάρισας.

Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Γ. Παπαϊωάννου, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Έχοντας ενημερωθεί για το δικαίωμά της να λάβει μέρος στη διαδικασία (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 του Κανονισμού), η Αλβανική κυβέρνηση δεν απάντησε.

Α. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Στις 21 Ιανουαρίου 2004, ο προσφεύγων συνελήφθη για παραβιάσεις του νόμου αριθ. 1729/1987 *για την καταπολέμηση της διάδοσης των ναρκωτικών και την προστασία των νέων*. Τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στις φυλακές Κορυδαλλού (Πειραιάς).

Στις 9 Φεβρουαρίου 2004, μετά από αίτημα του ανακριτή, ο προσφεύγων εξετάσθηκε από ιατροδικαστή. Επιπλέον της κλινικής εξέτασης, ο τελευταίος πραγματοποίησε ωτορινολαρυγγολογική εξέταση, και μετά το πέρας αυτών κατέληξε ότι ο προσφεύγων «δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως άτομο εξαρτημένο από ουσίες παράγωγες του οπίου (ηρωίνη) το οποίο δεν μπορεί να αποβάλλει την έξη αυτή με τις δικές του δυνάμεις, σύμφωνα με το άρθρο 13 § 1 του νόμου αριθ. 1729/1987» (βλέπε πιο κάτω).

Στις 19 Φεβρουαρίου 2004, ένας ιατρός που όρισε ο προσφεύγων προέβη σε εξέτασή του εντός των φυλακών παίρνοντας δείγμα από τα μαλλιά του. Διαπίστωσε ότι ο τελευταίος ήταν τοξικομανής και ότι δεν μπορούσε να αποβάλλει την έξη του αυτή με τις δικές του δυνάμεις.

Στις 6 Ιουλίου 2004, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αποφυλάκισης υπό όρους, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε.

Από τις 28 Σεπτεμβρίου 2004 έως την 1η Μαρτίου 2005, ο προσφεύγων συμμετείχε με τη θέλησή του σε ομάδες υποστήριξης και ευαισθητοποίησης ενός προγράμματος απεξάρτησης που πραγματοποιήθηκε στις φυλακές Κορυδαλλού από μία ειδική θεραπευτική ομάδα.

Στις 7 Φεβρουαρίου 2005, το Κακουργοδικείο Αθηνών απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος με σκοπό την αναγνώρισή του ως τοξικομανούς προκειμένου να τύχει επιεικέστερης μεταχείρισης από τις ποινικές αρχές, τον κήρυξε ένοχο για εμπορία ναρκωτικών και τον καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη καθώς και σε χρηματική ποινή 100.300 ευρώ (απόφαση αριθ. 361/2005).

Στις 9 Μαρτίου 2005, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις φυλακές Πάτρας, καθώς οι φυλακές Κορυδαλλού ήταν ένα κατάστημα που δεχόταν μόνο άτομα που κρατούνταν προσωρινά. Στις 2 Ιουνίου 2005, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση για να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού προκειμένου να συνεχίσει το πρόγραμμα απεξάρτησης, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε λόγω της διάρκειας της επιβληθείσας ποινής.

Από τις 30 Οκτωβρίου 2006 έως τις 5 Μαρτίου 2007 και από τις 11 Μαΐου 2007 έως τις 5 Μαρτίου 2008, ο προσφεύγων συμμετείχε με τη θέλησή του σε ομάδες υποστήριξης και ευαισθητοποίησης ενός προγράμματος απεξάρτησης που πραγματοποιήθηκε στις φυλακές Πάτρας από μία ειδική θεραπευτική ομάδα.

Εν τω μεταξύ, σε μία ημερομηνία που δε διευκρινίζεται, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης. Η συζήτηση, η οποία αρχικά ορίστηκε για τις 28 Μαρτίου 2007, έλαβε χώρα στις 15 Οκτωβρίου 2007, ημερομηνία κατά την οποία το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την επιβληθείσα ποινή κάθειρξης και μείωσε τη χρηματική ποινή σε 80.300 ευρώ (απόφαση αριθ. 2497/2007). Από τον φάκελο δεν προκύπτει αν ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναίρεσης.

Στις 5 Μαρτίου 2008, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις φυλακές Λάρισας.

Β. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Οι εφαρμοστέες διατάξεις του νόμου αριθ. 1729/1987, όπως τροποποιήθηκε από μεταγενέστερους νόμους, έχουν ως εξής:

Άρθρο 3

«1. Ο προγραμματισμός για την αντιμετώπιση εξάρτησης από ναρκωτικές ουσίες (…) διακρίνεται σε τρις βαθμίδες:

α) πρόληψη-ενημέρωση

β) θεραπευτική αποκατάσταση

γ) κοινωνική επανένταξη.»

Άρθρο 13

«1. Όσοι απέκτησαν την έξη της χρήσης ναρκωτικών ουσιών και δεν μπορούν να την αποβάλλουν με τις δικές τους δυνάμεις, υποβάλλονται σε ειδική μεταχείριση κατά τους όρους του νόμου αυτού.

2. Η συνδρομή των προϋποθέσεων της προηγούμενης παραγράφου στο πρόσωπο κατηγορούμενου ή καταδίκου διαπιστώνεται από το δικαστήριο. Για τον σκοπό αυτό, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει πραγματογνωμοσύνη (…)»

Άρθρο 14

«Αν καταδικαστεί για οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη δράστης, στο πρόσωπο του οποίου συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 § 1, το δικαστήριο μπορεί με την καταδικαστική απόφαση να διατάξει την εισαγωγή του προς σωματική απεξάρτηση σε ειδικό θεραπευτικό κατάστημα ή σε ειδικό τμήμα καταστήματος κράτησης (…)»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Δίχως να επικαλείται κάποια διάταξη της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι καταδικάστηκε παρά την αθωότητά του και ότι η μεταφορά του στις φυλακές Πάτρας διέκοψε αυθαίρετα το πρόγραμμα απεξάρτησης που παρακολουθούσε στις φυλακές Κορυδαλλού. Υποστηρίζει ότι δυνάμει της εφαρμοστέας νομοθεσίας, είχε το δικαίωμα να εισαχθεί σε σωφρονιστικό κατάστημα όπου θα μπορούσε να υποβληθεί σε ειδική θεραπεία.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 5 §§ 1, 3 και 5, καθώς και το άρθρο 6 §§ 1 και 2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται επιπλέον για τη διάρκεια της διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. Δίχως να επικαλείται κάποια διάταξη της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι τα εθνικά δικαστήρια τον καταδίκασαν αδίκως. Το Δικαστήριο θα

εξετάσει την αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, τα εφαρμοστέα τμήματα του οποίου έχουν ως εξής:

> «Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (…) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (…) δικαστηρίου (…), το οποίον θα αποφασίση (…) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, αποστολή του είναι να διασφαλίζει την τήρηση των δεσμεύσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να γνωρίζει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ειδικότερα, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία συγκεκριμένη απόφαση αντί μιας άλλης, διότι, διαφορετικά, θα αναδεικνυόταν δικαστής τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (βλέπε, *mutatis mutandis, Kemmache κατά Γαλλίας (αριθ. 3)*, 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, série A no. 296-C). Το Δικαστήριο έχει μοναδική αποστολή, σε σχέση με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις, οι οποίες διατυπώνονται στην διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή μιας διαδικασίας στο σύνολό της δεν εξασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

Εν προκειμένω, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι ο προσφεύγων εξάντλησε τα ένδικα μέσα που είχε θέσει στη διάθεσή του το εθνικό δίκαιο, το Δικαστήριο δε διακρίνει κανένα στοιχείο που να οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η διαδικασία σε πρώτο και δεύτερο βαθμό δεν διεξήχθη σύμφωνα με τις απαιτήσεις της δίκαιης δίκης.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ’εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Δίχως να επικαλείται κάποια διάταξη της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι κατόπιν της μεταφοράς του από τις φυλακές Κορυδαλλού, δεν μπορεί πλέον να λάβει στη φυλακή την ιατρική παρακολούθηση και τη φαρμακευτική θεραπεία που είναι ενδεδειγμένες για την εξάρτησή του. Το Δικαστήριο θα εξετάσει την αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 3 της Σύμβασης, το οποίο προβλέπει:

> «Ουδείς επιτρέπεται να επιβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχείρισιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς.»

Η Κυβέρνηση, βασιζόμενη στην πραγματογνωμοσύνη του ιατροδικαστή τον οποίο όρισε ο ανακριτής για να εξετάσει τον προσφεύγοντα κατά τη διάρκεια της προδικασίας, υποστηρίζει ότι αυτός δεν είναι τοξικομανής. Ισχυρίζεται ότι τα πορίσματα του ιατρού που όρισε ο προσφεύγων είναι αμφισβητούμενα, καθώς βασίζονται σε εξέταση τριχών, η οποία δεν αποτελεί αξιόπιστη μέθοδο. Ως προς τούτο, η Κυβέρνηση προσκομίζει επιστολή του ιατροδικαστικού και τοξικολογικού εργαστηρίου του Πανεπιστημίου Αθηνών με ημερομηνία 11 Νοεμβρίου 2003, με την οποία ενημερώνει τον πρόεδρο του Αρείου Πάγου επί της έλλειψης αξιοπιστίας της εξέτασης τριχών για την εξακρίβωση της τοξικομανίας ενός ατόμου.

Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι το κακουργοδικείο απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος με σκοπό την αναγνώρισή του ως τοξικομανούς και ότι οι αρχές ευλόγως τον μετέφεραν στις φυλακές της Πάτρας μετά την καταδίκη του σε πρώτο βαθμό, καθώς οι φυλακές Κορυδαλλού είναι ένα κατάστημα που δέχεται άτομα υπό προσωρινή κράτηση. Στο σημείο αυτό, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι, στην αίτησή του για μεταφορά από τις φυλακές Πάτρας με ημερομηνία 2 Ιουνίου 2005, ο προσφεύγων ζήτησε να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού, δίχως να προτείνει κάποια εναλλακτική λύση. Προσκομίζει επίσης μία επιστολή του διευθυντή των φυλακών Πάτρας, στην οποία βεβαιώνει ότι ο προσφεύγων ουδέποτε παραπονέθηκε για τις συνθήκες κράτησής του στο κατάστημα αυτό. Η Κυβέρνηση καταλήγει ότι ο προσφεύγων δεν ενδιαφέρεται να συνεχίσει το πρόγραμμα απεξάρτησης, αλλά να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού.

Ο προσφεύγων αντικρούει τις θέσεις που προβάλλει η Κυβέρνηση. Υποστηρίζει ότι ο ιατροδικαστής που όρισε ο ανακριτής έκανε λάθος στα πορίσματά του και προσθέτει ότι οι υπεύθυνοι των προγραμμάτων απεξάρτησης δε θα του είχαν

επιτρέψει να παρακολουθήσει τις συνεδρίες τους αν δεν ήταν πραγματικά τοξικομανής.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μία μεταχείριση πρέπει να είναι ενός ελαχίστου βαθμού σοβαρότητας προκειμένου να εμπίπτει στο πεδίο του άρθρου 3. Η εκτίμηση αυτού του ελαχίστου ορίου είναι κατ'ουσία σχετική. Εξαρτάται από το σύνολο των δεδομένων της υπόθεσης και ειδικότερα από τη διάρκεια της μεταχείρισης, από τις σωματικές και/ή πνευματικές επιπτώσεις της, όπως και, ενίοτε, από το φύλο, την ηλικία και την κατάσταση της υγείας του θύματος (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *McGlinchey κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 50390/99, § 45, CEDH 2003-V).

Όσον αφορά ειδικότερα πρόσωπα τα οποία έχουν στερηθεί την ελευθερία τους, το Δικαστήριο έχει βεβαιώσει το δικαίωμα του κάθε φυλακισμένου να κρατείται σε συνθήκες συμβατές με τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ώστε να διασφαλίζεται ότι οι τρόποι εκτέλεσης των μέτρων δεν υποβάλλουν τον ενδιαφερόμενο σε αγωνία ή δοκιμασία εντάσεως η οποία υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο πόνου το οποίο συνεπάγεται η κράτηση. Αν και δεν μπορούμε να εξάγουμε γενική υποχρέωση αποφυλάκισης ενός κρατουμένου για λόγους υγείας ή μεταφοράς του σε πολιτικό νοσοκομείο ώστε να λάβει συγκεκριμένου είδους ιατρική αγωγή (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 93, CEDH 2000-XI), το άρθρο 3 της Σύμβασης υποχρεώνει σε κάθε περίπτωση το Κράτος να προστατεύει τη σωματική ακεραιότητα των προσώπων που στερούνται την ελευθερία τους, χορηγώντας ειδικότερα την απαιτούμενη ιατρική περίθαλψη (βλέπε *Mouisel κατά Γαλλίας*, αριθ. 67623/01, § 40, CEDH 2002-IX). Ως εκ τούτου, η έλλειψη της προσήκουσας ιατρικής περίθαλψης και, γενικότερα, η κράτηση ενός προσώπου που ασθενεί σε ακατάλληλες συνθήκες, μπορεί θεωρητικά να αποτελέσει μία μεταχείριση αντίθετη προς το άρθρο 3 (βλέπε, για παράδειγμα, *Ilhan κατά Τουρκίας* [GC], αριθ. 22277/93, § 87, CEDH 2000-VII, *Gennadi Naoumenko κατά Ουκρανίας*, αριθ. 42023/98, § 112, 10 Φεβρουαρίου 2004, *Farbtuhs κατά Λετονίας*, αριθ. 4672/02, § 51, 2 Δεκεμβρίου 2004).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι, σε κάθε περίπτωση, οι ισχυρισμοί περί κακής μεταχείρισης, πρέπει να αποδεικνύονται «πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας». Με την έννοια αυτή, μία λογική αμφιβολία δεν είναι μία αμφιβολία που στηρίζεται σε μία πιθανότητα που είναι αμιγώς θεωρητική ή προκαλείται με σκοπό την αποφυγή ενός δυσάρεστου συμπεράσματος. Είναι μία αμφιβολία οι λόγοι της

οποίας έλκονται από τα παρουσιασθέντα πραγματικά περιστατικά. Η απόδειξη της κακής μεταχείρισης μπορεί ομοίως να απορρέει από ένα σύνολο μη διαψεύσιμων, επαρκώς σοβαρών, σαφών και συγκλινουσών ενδείξεων ή υπονοιών. Συνεπώς, προκειμένου να κριθεί αν η καταγγελλόμενη από τον προσφεύγοντα μεταχείριση έλαβε πράγματι χώρα, το Δικαστήριο πρέπει να στηριχθεί στο σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ενώπιόν του, ή τα οποία έλαβε, εν ανάγκη, αυτεπάγγελτα (βλέπε, μεταξύ πολλών, *Čistiakov κατά Λεττονίας,* αριθ. 67275/01, § 43, 8 Φεβρουαρίου 2007).

Σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο εκτιμά καταρχήν ότι δεν είναι αρμόδιο να λύσει τη διαφορά μεταξύ των διαδίκων σχετικά με την τοξικομανία ή μη του προσφεύγοντος, ακόμα κι αν προσδίδει μεγαλύτερη βαρύτητα στη θέση της Κυβέρνησης, καθώς αυτή ενισχύεται όχι από τα πορίσματα ενός ιδιώτη γιατρού, αλλά από την έκθεση πραγματογνώμονα που όρισε ο ανακριτής λίγο μετά τη θέση του προσφεύγοντος υπό κράτηση και πολύ πριν αυτός παραπονεθεί για την κατάστασή του ενώπιον του Δικαστηρίου.

Βασιζόμενο στις αποδείξεις που προσκομίσθηκαν ενώπιόν του, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η επίδικη αιτίαση περιορίζεται σε έναν απλό ισχυρισμό του προσφεύγοντος βάσει του οποίου η μεταφορά του στις φυλακές Κορυδαλλού σήμανε το τέλος της δυνατότητας που είχε να συμμετέχει σε ομάδες υποστήριξης που είχε δημιουργήσει στην εν λόγω φυλακή μία ειδική θεραπευτική ομάδα. Εν τούτοις, από το φάκελο προκύπτει δίχως αμφιβολία ότι ο προσφεύγων μπόρεσε να συμμετάσχει στις φυλακές Πάτρας σε ένα παρόμοιο πρόγραμμα υποστήριξης και ότι δεν είχε υποβάλει άλλα παράπονα σχετικά με τις συνθήκες κράτησής του στις εν λόγω φυλακές. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο θα πρέπει να καταλήξει ότι η αιτίαση αυτή δε στηρίζεται από συγκεκριμένα περιστατικά και είναι, συνεπώς, προδήλως αβάσιμη. Πρέπει ως εκ τούτου να κηρυχθεί απαράδεκτη κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

3. Επικαλούμενος το άρθρο 5 §§ 1, 3 και 5, καθώς και το άρθρο 6 §§ 1 και 2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται τέλος για τη διάρκεια της διαδικασίας. Το Δικαστήριο θα εξετάσει την αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, που είναι η μόνη εφαρμοστέα διάταξη εν προκειμένω.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν υπερέβη τη λογική προθεσμία που διατυπώνει το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

Η περίοδος για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων άρχισε στις 21 Ιανουαρίου 2004, με τη σύλληψή του, και περατώθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2007, με την απόφαση αριθ. 2497/2007 του Εφετείου Αθηνών, συνεπώς διήρκεσε τρία έτη και περισσότερο από οκτώ μήνες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης επιβάλλει την ταχύτητα των δικαστικών διαδικασιών, αλλά καθιερώνει επίσης την πιο γενική αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης (βλέπε *Boddaert κατά Βελγίου*, 12 Οκτωβρίου 1992, § 39, serie A αριθ. 235-D). Υπό τις συνθήκες της υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η συμπεριφορά των αρχών αποδείχθηκε συμβατή με τη δίκαιη ισορροπία που πρέπει να τηρείται μεταξύ των διαφόρων όψεων αυτής της θεμελιώδους απαίτησης.

Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των συλλεγέντων στοιχείων και τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας που θέτει υπό αμφισβήτηση ο προσφεύγων, το Δικαστήριο εκτιμά συνεπώς ότι δεν υπήρξε υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)	(υπογραφή)
Søren Nielsen	Nina Vajić
Γραμματέας	Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 1 Νοεμβρίου 2008

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος